

איך קוקו בלע את הירח

קראו לו קוקו, וזה היה הכלב הנחמד ביותר שניתן היה למצוא. הילדים יכלו למשוך לו בזנב, להכניס אותו לארגז, להלביש לו שמלות על הבטן והוא לא רטן ולא התגונן. וכשהדבר נעשה מטריד, הוא פשוט הלך לו. ורק דבר אחד שנא קוקו וזה היה הירח. כשירח מלא עמד בשמיים קוקו השתולל. הוא השתנה לגמרי, רץ החוצה, נבח חזק עד שלא ניתן היה לישון. לפעמים הוא העיר את מרים, והיא זחלה אלי למיטה, ובכתה שהיא מפחדת ולא יכולה לישון. למזלנו גם השכנה, בעלת קוקו, לא יכלה לישון. היא רצה החוצה, תפסה את הכלב וסגרה אותו בחדרון חשוך תחת המדרגות. וכשקוקו לא ראה יותר את הירח הוא נעשה שוב הכלב החמוד והשקט ביותר. השכנה נהגה לסגור אותו בחדר המדרגות בלילות של ירח מלא כדי לא לקום בלילה מהמיטה.

אך ערב אחד היא יצאה מהבית ושכחה לעשות זאת. בעצם היה זה קוקו שהסתתר כדי שהיא לא תחשוב עליו. הוא היה כלב פיקח ולא אהב להיות סגור בתא חשוך. ברגע שהשכנה יצאה מהבית שמח מאוד שהצליח לרמות אותה. הוא הביט סביב להיווכח שאמנם היא כבר הלכה ויצא החוצה. ומה הוא ראה שם? הירח המלא זרח בחוצפה בשמיים ולא היה לו איכפת שזה משגע את קוקו. הייתם צריכים לראות את קוקו. הוא נעמד מול הירח והתחיל לנבוח. הירח נבהל והסתתר אחרי ענן קטן שעבר בשמיים. קוקו היה מרוצה. "אז למה לא עשית כך מיד?" הוא הסתובב כאילו חוזר הביתה אבל מזווית העין הציץ על הירח. ומה עשה החוצפן הזה? ברגע שקוקו הסתובב הוא יצא מאחורי הענן וזרח חזק כמו קודם, כאילו לא קרה כלום. את זה קוקו לא היה מוכן לסבול. הוא

התחיל להשתולל, נעמד על רגליו
האחוריות, ילל, נבח ורעש. והירח המפוחד
הסתתר מיד אחרי הענן הבא.
"שלא תראה שוב!" נבח קוקו ועשה כאילו
הוא חוזר הביתה, אבל הציץ על הירח
בהסתר. אבל כשרק הסתובב, הירח יצא
כמו קודם וזרח עוד יותר חזק, החצוף הזה!
וקוקו שוב השתולל ונבח אבל הפעם הירח
לא הגיב. יתכן וכבר התרגל לנביחות או
אולי לא מצא ענן כדי להסתתר אחריו, בכל
אופן הוא המשיך לזרוח כאילו הוא לועג
לכלב הזועם.
ברוב כעס קפץ קוקו וניסה לנשוך את הירח
החצוף. ומאחר שתחילה לא יכול היה
להגיע אליו קפץ חזק יותר וגבוה עוד יותר.
ומה אוכל להגיד? בסוף הוא השיג את
הירח ובלע את כולו.
"הנה לך!" שמח קוקו וחזר מרוצה הביתה.
מרים שוב התעוררה מהנביחות של קוקו.
היא נכנסה למיטה שלי ואמרה "אבא. אין

כבר ירח!"
"אך שטויות" אמרתי "בוודאי חלמת."
"לא, הוא באמת איננו."
הבטתי דרך החלון. אמנם כך. אין ירח.
התרגשנו מאוד. איך יתכן שהירח נעלם כך
פתאום? ידענו שקוקו כעס על הירח. אולי
הירח הסתתר מפחד. קמנו כדי לחפש
אותו.
אולי הוא ברח לארון שלנו? לא, הארון היה
ריק.
אולי הוא נבהל ונפל לתוך הבאר הישנה?
לא, בבאר היה חושך גמור.
אולי הוא הסתתר בלול? לא, התרנגולות
ישבו שם בשקט על המוט, אבל הירח לא
נמצא.
אינני זוכר איפה עוד חיפשנו, אך לשווא.
הירח נעלם ולא נמצא יותר.
בזמן שחיפשנו חזרה השכנה שלנו. "אולי
ראית במקרה את הירח?" שאלתי אותה.
"איך זה?" אמרה "הרי הוא עמד קודם

בשמייים."

"אכן" אמרתי "אבל עכשיו הוא נעלם."
השכנה הסתובבה וראתה שמהמלונה של
קוקו בוקעת קרן אור מוזרה.
"הי, קוקו" קראה "ממתי יש לך אור
במלונה?"

קוקו היה נבוך. הוא ענה "את יודעת,
במלונה חושך כזה, אז הבאתי לי מנורה."
אך את השכנה הוא לא יכול היה להטות.
"קוקו, צא בבקשה החוצה!"
"לא, אינני רוצה לצאת. כל כך נעים לי כאן
עכשיו."

השכנה התרגזה "קוקו, צא מיד החוצה!"
קוקו הכיר את הצליל המאיים בקולה וידע
שעכשיו הוא חייב להישמע. הוא זחל
מהמלונה עם זנב בין רגליו.
והנה ראינו. קוקו זרח כמו פנס רחוב.
"ממתי יוצא לך אור מצחיק כזה מהבטן?"
שאלה השכנה.

קוקו עשה את עצמו כלא מבין "מה? אני

מאיר? באמת. משהו מוזר. יתכן ובלעתי
נורת חשמל" והוא ניסה לחזור למלונה,
אבל השכנה תפסה אותו בעורף, הרימה
וניערה חזק. והנה, מהפה הפעור של קוקו
גלש הירח, התנער וברח מיד מעלה
לשמייים. וכשרק הגיע לשם, נשכב על ענן,
התכסה בענן שני ולא ראינו אותו יותר
במשך שבועיים.

ומאז הוא לא היה צריך לפחד מקוקו, כי
השכנה הענישה את קוקו וסגרה אותו שבוע
שלם בתא מתחת המדרגות. מאז לא
שמעתי יותר את נביחות שלו על הירח.
כשהוא רק ראה אותו, הוא קיפל את זנבו
וזחל לתוך המלונה שלו. הוא אמנם עדיין
שנא אותו, אבל לא העז יותר לתקוף אותו.
וכך הוא נשאר. הכלב החמוד ביותר.